

tudinibus loci; ad id tamen non tenetur, quia potest sui loci consuetudines sequi.

Idem dicitur de Sacerdote Ritus Romani, si transeat per territorium Ritus non Romani. Qui tamen, si in eo loco sit Ecclesia Ritus Romani, & in ea celebret, debet celebrare cum Missali Romano, quia est membrum talis Ritus.

Si vero Sacerdos transeat per territorium Ritus Romani, aut ibi commoretur, tunc si reperiatur in Ecclesia non Ritus Romani, v. gr. in Ecclesia Carmelitana, & ibi non sit Missale Romanum, si aliqua necessitas non urgeat, debet a celebrando abstinere. Si autem id advertat post Missam inceptam, tunc ad vitandum adstantium admirationem expedit, ut prosequatur cum Missali non Romano. Tamb. l. 2. c. 5. §. 2. a. n. 14. in Meth. celebr. Miss.

QUÆRES I.

246 An obligatus celebrare Missas D. Gregorii possit, occurrente festo duplice, ne illas interrumpat, dicere Missam de Requiem?

Sciendum est, D. Greg. l. 4. Dial. o. 55. præcepisse Abbati Prelio, ut pro quadam defuncto Monacho curaret celebrari Missas triginta, ut sequitur. Vade ab hodierna die diebus tricincta continuis, offerre pro co-sacrificio: stude, ut nullus omnino pratermittatur dies, quo pro absolutione illius, hostia salutaris non offeratur. Hinc fideles solent pro suis defunctis omnes Missas curare. Quo præmisso.

Resp. non posse dicere Missam de Requiem: satisfacere tamen celebrando, & applicando Missam currentem pro defuncto. Rodr. tom. 2. quæst. 43. art. 10. Probatur r. ex Decr. adductis Alex. VII. & Clem. IX. 2. Ex verbis D. Greg. quibus præcipit, ut offeratur pro defuncto sacrificium, minimè ut dicatur Missa de Requiem. Tamb. cit. l. 2. c. 6. §. 7. qui advertit has Missas non esse prohibitas, sed solum quasdam alias pro vivis, & defunctis, quæ falsò Divo Greg. imputantur.

Ex eisdem verbis liquet non requiri, quod dicantur omnes 30. Missæ per eundem Sacerdotem, quia non dixit: Vade offerre per te.

Item per triduum majoris hebdomadæ non discontinuantur hujusmodi Missæ; quia ex pia consuetudine Ecclesie, tres illi dies non sunt dies Missarum. Inde Rodr. cit. addit, hujusmodi continuationem non adeò obligare, quin ob decentiam, honestatem, & reverentiam Sacramenti, aliquando prætermitti possit.

QUÆRES II.

247 Quando licet dici possit Missa votiva?

R. Respondeo, prohibitum esse regulariter Missas votivas dicere, aut pro defunctis, in diebus Dominicis, festis duplicibus, & infra octavas privilegiatas Epiphania, Paschatis, Pentecostes, Corporis Christi, feria quartæ Cinerum, in Majori Hebdomada, & in vigiliis Natalis Domini, ac Pentecostes; in dico pro infra octavam Corporis Christi adest speciale Decr. S. C. R. 21. Junii 1670.

Dixi, regulariter, quia ob graves causas licet celebrare Missas votivas in diebus Dominicis, & festis duplicibus, exceptis festis majoribus Paschatis, Ascensionis, & similibus. Graves causæ sunt necessitas pluvia, belli, aere cūjuslibet mali communis, & qualibet necessitas bonum commune respiciens. Huc reducuntur expositio Sanctissimi, tam in diebus bacchanalium, quam in oratione 40. horarum, Salus Summi Pontificis, Episcopi, aut magni Principis periclitantis, Comitia Regularium, tam Generalia, quam Provincialia, & Gratiarum actiones pro gratia communis, quoniam spectant ad bonum commune; & sicut pro hujusmodi potest institui Processio, ita & Missa.

Qui caret Missa propria, non debet sacrificium omittere, sed potest recitate de communis, aut votivam.

QUÆRES III.

248 Sacerdos lucus non valet recitare Missas currentes: An possit in festis duplicibus, & Dominicis, inferiis, & octavis privilegiatis ex devotione dicere Missam de Requiem, aut votivam de Beata Virgine, quas faciliter recitare valet?

R. Esp. posse aliquando, puta quater, aut sexies in anno, præfertim in privata, seu remota Capella; minimè sèpè, sine speciali dispensatione à S. R. C. obtinenda. Idque ratione epikeja, quia, stante Sacerdotis impotencia, non potest de Santa Matris Ecclesie pietate præsumi, quodcum velit tanto privilegio, & auxilio spirituali, quantum ex sacrificio Sacerdoti provenit, omnino spoliare.

Mihi favet Tamb. cit. §. 1. num. 12. qui ait se permisso Archiepiscopo Montis Regalis D. Joanni de Torrisiglia ob infirmitatem dñi pedibus stare non valenti, die Dominica Palmarum, & duobus aliis diebus in suo Oratorio privato dicere Missam votivam de Passione, quæ est brevior currente, in qua legitur Passio. Ejus ratio, quia devotio dat rationabilem causam, & Missa votiva de Passione congruit tempori.

QUÆRES

De Sacrificio Missæ. Cap. II.

633

QUÆRES IV.

249 An saltem id possit semper Sacerdos Ihesus pauper non habens unde vivere, nisi accipiat stipendia, & celebret?

R. Esp. necessitatem solum ei permettere posse, ut id faciat aliquando per alias vices, quam si ob meram devotionem, & consente ipso petente; minimè, ut id faciat semper, aut sèpè; necessitas enim, & pariter devotione solum dat causam petendi, & facilis obtinendi dispensationem; non dat autem libertatem Rubricas generales propria authoritate pervertendi, ut ex similibus constat.

QUÆRES V.

250 An peccet, qui sine causa in festis duplicibus Missam votivam, aut de Requiem recitat?

P. Port. v. Missa in addit. 7. & Suarez tenet nullum esse peccatum, r. quia alia est obligatio, quam habet Sacerdos ad se conformandum Rubricis in recitando Officio, ac in recitanda Missa.

Respondeo peccare; regulariter tamen id non esse mortale, saltem in Missis privatis, sed veniale. Tamb. cit. n. 6. Bonac. & alii. Non est mortale, quia in Rubricis id non exprimitur. Est veniale, quia turbationem, & inversionem boni ordinis causat, & loquendo de Missis de Requiem, Alex. VII. cit. n. 244. distinet præcipit dictam Rubricam servari, & transgressores tam secularis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur.

Dixi, regulariter, nam ex circumstantia gravi potest esse mortale; tale erit, si id fiat ex contemptu Rubricarum; ex animo inducendi novum Ritum; si fiat semper, tunc enim præsumeretur contemptus, aut si in die Paschatis quis celebraret de Requiem; quod esset in injuriam solemnitatis.

Hinc die Paschatis, Natalis, & similis solemnitatis, cantari non potest Missa de Requiem, etiam præsente defuncto; immo officium sepulturae in sequentem diem transferri debet. Tamb. ait, post Missam solemnem Sabati Sancti dici posse Missam de Requiem de die obitus, quia ex usu solemnitas festi est die Paschatis; & ad summum etiam tempore Missæ Sabbati. Anniversaria solemnia incidentia in hujusmodi festis solemnioribus transferri debent, Gavant. p. 2. tit. 5. n. litt. X.

Dices, mortale est notabiliter addere vel demere orationes Missæ, igitur

Resp. Tamb. cit. n. 7. disparitatem esse, quia id sapit mutationem ritus, adeoque est mortale, si non excusat parvitas materiae; in varia-

tione autem Missæ non mutatur ritus, sed recitatur una Missa approbata pro alia approbata.

QUÆRES VI.

251 Quæ Rubrica Missalis sunt directivæ, & quæ præceptivæ?

V. Erricelli tr. 8. q. 5. n. 222. ait, cum Fagundez, folias illas Rubricas Missalis esse præceptivas, & obligare ad mortale, quæ spectant ad essentiam, aut quasi essentiam Sacrificii; ceteras vero esse consilia, & doctrinales instructiones. At

Resp. cum Marchino, quem sequitur Tambr. cit. c. 5. §. 1. omnes Rubricas esse directivas, quarum aliae sunt etiam præceptivæ, & illæ sunt, quæ continent aliquid, quod vel est alias ex jure aut legitima consuetudine sub mortali præceptum, vel quod ipsæ Rubricæ expressè sub mortali præcipiunt. In quibus est respectivè attendenda gravitas, vel levitas materiae, ac inadvertentia.

Hinc ait (Tamb.) Rubricæ de jejunio, de integritate Sacrificii, de præmittenda confessione, de loco celebrandi, de ara consecrata, de vestimentis, & instrumentis sacris, de materia sacramenti, & similibus, sunt præceptivæ, quia vel à jure naturæ, vel divino, vel Ecclesiastico præcipiuntur. E contra Rubricæ de orando ante, vel post Missam, de numero orationum, de servando officio primæ, vel secundæ classis, & similibus, sunt directivæ sine opere peccati mortalis, quia à nullo jure præcipiuntur. Harum autem transgressio mortalis esset, si fieret animo inducendi novum ritum vel cum scandalo, aut contemptu. Contemnere censetur, qui semper, aut ut plurimum illas non servat. Ita ille. Gav. p. 3. in appendice post tit. 10.

DE STIPENDIO.

252 Stipendium non accipitur ut pretium fructus spiritualis Missæ, nec ut pretium laboris intrinseci, qualis est ille, sine quo Missa ritè dici non potest, ut est labor in induendis sacris vestibus, aut in recitanda Missa longiori; quia sic committeretur simonia; sed justè accipitur, vel ut pretium sustentationis ipsius Sacerdotis, juxta illud: Qui Altari servit, de Altari & vivat: v. tom. 1. de usura, ver. octavo, ratione promissione: vel ut pretium laboris extrinseci, qui fuscipitur propter circumstantias extrinsecas, ut est obligatio celebrandi in loco distanti, tali tempore, &c. vel dicens Missam solemnem, seu cantatam.

Ind.

Imo pro hac posteriori, & similibus circumstantiis, justè exigi potest stipendum maius taxato.

Justum stipendum dicitur, quod est àlege vel consuetudine in singulis respectivè Dioecesis taxatum. Panormi est trium carolénorum.

253 Tamb. tenet, te posse accipere duplex stipendum: 1. Cum de Lugo, unum pro praefatio, alterum pro applicatione, si tibi consterentem solum velle presentiam, & è converso: quia stipendum pro presentia accipitur pro labore extrinseco, pro tallo loco, aut tempore, quo Missa sumitur celebranda: 2. Ratione diei festi: quia tunc unum accipis pro applicatione, alterum pro officiatura, qua in die festo magis exposciunt, quam in feriato, quatenus tunc majorem populi communitatem, & majus datus Ecclesie, ac ejus Relatoribus confert: cui omnino contradicit Diana: 3. cum Lezana, pro Missa cantata, etiam triplicatum stipendum juxta mensuram laboris, ait, te accipere posse ratione officiatura, & laboris extrinseci: 4. Te posse accipere unum stipendum pro fructu impetrationis, quem applies Petro ad aliquod beneficium obtinendum, alterum pro fructu satisfactionis, quem applies Paulo pro pena debita peccatis illius, si Petrus, & Paulus expressè consentiant, se velle solum unum fructum ex illis, quia ex una parte hi fructus sunt separabiles, & ex alia volenti, & consentienti nulla sit injuria: Si verò id non explicent, aut ex aliqua circumstantia non colligatur, tunc docer juxta Sacra Congregat. decreta te non posse nisi unum stipendum accipere, quia utrumque fructum acquirere volunt: Ita ille.

254 Sacerdos non potest satisfacere per aliud, collato minori stipendio, nisi alius Sacerdos gratis, & liberè partem illam cedat: v. tom. 1. prop. 9. & 10. Ab Alex. VII. damn. Imo si eleemosyna excedat consuetum stipendum, non potest excessum sibi retinere, ex decl. S. C. in Decl. de celeb. Miss. ad nonum; nam id est avaritia, & mercaturæ genus, tam sacro ministerio indignum.

Hoc autem Decl. solum habet locum in collatione eleemosynæ, quæ est purum legatum, seu onus Missarum: minimè si sit fundatio in titulum Capellanæ, seu beneficii; tunc enim (ut eadem Sacr. Congr. declarat ad octavum) potest Rector Missam alteri committere, dando justum stipendum, retento pro se excessu: quia in Capellanæ, & beneficio solet eleemosyna superabundans assignari ob alios titulos, & alia onera, assistentia, servitii Ecclesie, & in Capellani splendorem: v. n. 267.

Tamb. ait, te posse retinere excessum, si tibi consteret, esse datum ob peculiarem respectum ad tuam personam, quia es amicus, pauper, bene-

factor, &c. quia tunc eleemosyna non fuit tota Missa, de quo casu Sacr. Congr. loquitur, sed ob aliud titulum.

255 Præterea non prohibetur, quin Sacerdos, qui v. g. recepit viginti scuta pro viginti Missis, celebret ipse has Missas, retinendo totam eleemosynam pinguem, & committat alteri Sacerdoti alias viginti, ad quas antea erat obligatus ex justo stipendio, dando idem justum stipendum; nisi sit expresse obligatus ad celebrandum eas per se ipsum, & non per aliud.

Item S. C. ad septimum declarat, quod posse fit administrator Ecclesie exiguum partem justi stipendi retinere pro expensis necessariis ad Missas, dummodò Ecclesie alios non habeat redditus ad id sufficiens. Hinc Panormi retineri solent grana quinque pro Missa.

256 Sacerdos, qui bona fide acceptis stipendiis unica Missa satisfecit obligationi plurium Missarum, & postea devenit in malam fidem, cognoscens suam opinionem esse damnata per Decr. Urb. VIII. & S. Congr. tenetur Missas reficere, aut stipendia restituere ex re accepta, dummodò possit, quia ad impossibile nemo tenetur. Quod etiam in simili de Missis advertit Scotus quodl. 20. ligg. T. v. n. 236.

257 Sacerdos recipit stipendum pro decem Missis charta involutum, putans esse justum stipendum, postea ramen inventum non esse justum. An possit numerum Missarum minuere ad ratam juxta consuetum, & justum stipendum? Resp. posse, monito illo, qui Missas petuit, ne anima suffragis priventur, vel etiam non monito, si ex iusta causa non potest, imo potest exigere in judicio supplementum. Dian. p. 10. tr. 16. res. 71. Donatus tom. 4. tr. 7. q. 48. & 47. quia de cœcta obligatio Sacerdotem ad dicendum rot Missas, quo ad rationem attributa eleemosyna prescripta fuerint, supponunt in Sacerdote acceptante scientiam tenutatis stipendi, ut patet per illa verba: Sacerdotes accipientes stipendia minus congrua; & ex leg. Qui autem, S. Edilium, ff. in fraudem creditorum, Ignorantes frandem non debent in danno esse.

258 Monasterium, si postquam celebravit centum, v. g. Missas ab hærede, vel alio sub credito sibi commissas, pro recuperando stipendio alias expensas fecerit: tunc si postea debitor dato stipendio alias centum Missas committeret, posset damnum sibi illatum compensare, minuendo numerum missarum, juxta ratam expensarum. Peyr. tom. 3. cap. 1. n. 27. alias cum suis stipendiis militaret. Idem asserit Bord. res. 114. n. 114. si Monasterium expensas fecerit pro recuperando ab hæredibus annuos census; quia census ille datur pro sustentatio-

tatione Sacerdotis, non pro litigando, & si legatum sit adeò tenue, ut non sit, qui velit Monasterium se obligavit ad Missas sub determinato censu, non sub minori, ac proinde potest se indemnem servare.

Non obstat, quod Missarum diminutio sit reservata Papæ; quia id est verum de diminutione, quæ fit per dispensationem: minimè, quæ fit per justam compensationem; illa quidem fieri debet auctoritate Superioris, qui in casu est solus Papa, ad quem spectat reductio; ad hanc sufficit iustitia ejus, contra quem sit compensatio. Injustitia enim, seu iustitia commutativa lata duos effectus essentialiter parit, unum in agente, & est onus restitutionis; alterum in paciente, & est jus compensationis, quando damnum sibi illum, alia via sine notabili suo incommodo recuperare non potest; & Pontifices per tota Decreta Sacerdotes urgendo, volunt eos, damnabili lucro despecto, sancto zelo, ac splendore munire, minimè sua iustitia exhibere, ac laicis pejores reddere: quoniam teste Bernardo: Quamvis non licet Sacerdoti, ut de Altari luxurietur, licet, ut de Altari vivat: v. tom. 1. def. furo, verb. Compensatio, de præscriptione, ver. contra onus Missarum.

Monasterium, pereunte totaliter censu sine sua culpa, non tenetur ad Missas, Donat. res. 60. quia Monasterium obligatur ad Missas propter stipendium. Tum quia pereunte fructu beneficii, cessa obligatio ad officium.

259 Difficultas est, si census pro Missis legatus non perierit, sed sit diminutus.

Diminutio autem dupliciter contingere potest, 1. intrinsecè; quatenus fructus capitalium sunt diminuti in se, vel ex circumstantiis temporum, vel quia dominus, v. g. est deteriorata, & idem minus locatur, 2. extrinsecè, quatenus, licet fructus sint iidem, stipendium tamen ex lege, & consuetudine est auctum. Casu sic exposito.

Donatus tom. 4. tral. 7. q. 59. & 62. negat, posse Monasterium pro rata minuere Missas in primo casu, concedit in secundo, quia in secundo habet præsumpta mens testatoris, qui cum in principio Missam legaverit sub justo stipendio tunc currente, noluit Sacerdotem gravare, sed habuit respectum ad stipendium congruum; & consequenter præsumitur, quod si stipendium tunc fuisse major, magis legasset, adeoque quod si consenserit in diminutionem: & è contra præsumitur, quod alioquin Monasterium non consenseret in numerum Missarum.

Tambur. negat in utroque casu ob. Decl. Sacr. Congr. quia facta hac petitione, Quid

si legatum sit adeò tenue, ut non sit, qui velit onus illi injunctum subire, &c. Sacr. Congreg. respondit.

Ad primum, & si legatum sit adeò tenue, nihilominus pro dicta reductione oneris ut supra impoñi ab iis, ad quos pertinet, Sedem Apostolicam esse adeundam, &c. Et hæc ratio Donati pro primo casu. Item facta hac alia petitione: Tertio: An cum Ordinarius prescriberit eleemosynam congruum juxta qualitatem loci, personarum, ac temporum, Sacerdotes accipientes stipendium minus congruum, teneantur Missas ab offrente prescriptas celebrare? Respondit eadem Sacr. Congr. Ad tertium teneri.

Bord. resol. 25. quæst. 26. num. 37. Aversa Franc. Lugo, & Thomas Hurt. affirmant, posse in utroque casu, 1. Ratione Donati, qua utuntur pro utroque casu. Quia sicut se habet totum ad totum, ita pars ad partem: adeoque si pereunte toto censu, cessa obligatio in totum; ita cessa in parte, si fiat diminutio census, 2. Quia contractus inter testatorem, & Monasterium, est contractus iustitiae, quo ille tenetur ad stipendium, hic ad Missas; unde sicut in aliis contractibus debitor servatur indemnus, ut patet in contractu locationis, in quo non tenetur conductor ad integrum pensionem agri, quando ob grandines, alluvionem, aut similes casus fortuitos prædia conducta remanent sterilia; ita nec in casu Sacerdos tenetur ad omnes Missas; sed potest minuere pro rata.

Ad Decreta Sacr. Congr. respondent, ea loqui de stipendio tenui scienter acceptato, & pariter de stipendio incongruo scienter acceptato post congruum taxam ab Ordinario factam, quia stante Sacerdotis expresso consensu, nulla ei sit injuria; minimè de stipendio, nullæ ei sit injuria; minimè de stipendio ab initio justo & congruo, facto postea incongruo intrinsecè, aut extrinsecè, ut supra. Ita discurrunt præfati Doctores, quos sufficiat retulisse.

260 Si testator non prescripsit numerum, hæres non potest illum ad sui libertatem prescribere, sed juxta solitam taxam, ex Decl. Sacr. Congr. Ad quinum.

Q UÆR E S I.

261 Sacerdos obligatus quotidie ex stipendio ad celebrandum, accepit aliud stipendum ob Missam, an possit unica Missa utique satisfacere, celebrando in altari privilegiato, aut cum media, vel calculo privilegio, applicando uni fructum Missæ, alteri Indulgentiam plenariam?

Ord. res. 25. q. 9. & 17. tenet, eum pecare contra fidelitatem, non contra ju-

QUÆRES III.

stitiam, ac proinde non teneri ad restitutio-
nem, quia per solam Indulgentiam satisfacit
principaliter intento petentis, quod est liberatio
à peccatis Purgatorii (quodque supponitur es-
se in casu) imò melius, quia Indulgentia
Plenaria magis valet pro Defunctis, quam
fructus Missæ.

Resp. eum non posse, sed peccare morta-
liter, & teneri ad restitutio-
nem. Diana p. 10.
tr. 16. ref. 70. & Tamb. cuius ratio est; quia
vel offerens stipendium petuit etiam Indulgen-
tiam, vel non: si primum, ex conventione
debes unā cum Missa Indulgentiam; si secun-
dum, non potes mercedem accipere de re
non conyenta. Tum quia hæc est sordida ne-
gotiatio, à qua multum abhorrent Summi
Pontifices, ut ex verbis Decr. Urb. VIII.
Volens omne damnabile lucrum ab Ecclesia remo-
vere prohibet, &c.

Tum quia pro Indulgentia Altaris privile-
giati, est alia specialis ratio: nam hæc re-
gulariter non conceditur, nisi illi animæ, pro
qua fructus Missæ applicatur; unde non po-
test uni applicari fructus Missæ, alteri Indul-
gentia Altaris: talis est Indulgentia Plenaria
in concessione Altaris privilegiati Capellæ S.
M. de Guadalupe nationi Castellanæ, exi-
stentis in nostra Ecclesia S. Mariæ Angelorum
Panormi, data Romæ 3. Augusti 1695. ab
Innoc. XII. Summo Pontifice.

QUÆRES II.

262 An Regulares teneantur ad Missam Con-
ventualē, & an quando eam dicunt, possint ap-
plicare pro particulaři, accepto stipendio?
D onatus tom. 4. tr. 7. q. 102. & 103. vult,
eos teneri sub mortali ad Missam Con-
ventualē, eamque debere applicare pro be-
nefactoribus, non pro pitantia. Probat ex
e. Cūm creatura de Celebrat. Miss. & ex Clem.
gravi 1. de celebr. Miss. in 6.

Diana p. 3. tr. 2. ref. 8. tr. 3. ref. 12. p. 5. tr. 3.
ref. 52. & Verricelli tr. 8. q. 30. defendant
eos non teneri ad Missam Conventualē,
eamque posse applicare pro particulaři ac-
cepto stipendio. 1. quia Ecclesiæ Regularium
non sunt Collegiate, hinc in allato cap. Clem.
ab iis secessuntur, 2. quia nulla lex id pro-
hibet; nec adeſt ratio in contrarium; nam
primus textus loquitur de Clericis, in odio-
sis autem nomine Clericorum non veniunt
Regulares; secundus expresse loquitur de ho-
ris debitiss horis devotè psallendis.

263 An Sacerdos, qui ut celebret, cogitur
emere sacras uestes, candelas, &c. possit licet
stipendia Missæ augere?

C asum proponit Leand. tr. 8. de Sac. Miss. disp.
C 4. q. 13. Qui respondet cum Philiberto,
posse, quia aliás esset pejoris conditionis illis
Sacerdotibus, qui nihil insument, nisi laborem
celebrandi. Et quia detractis detrahendis, mi-
nima merces præfato Sacerdoti relinqueretur.
Et nemo tenetur propriis stipendiis militare.

DECRETA S. CONGREG. CONC.
URB. VIII.

De celebratione Missarum, editio
21. Junii 1625.

264. 1. C um sèpè contingat, &c. Ei in-
frā. Ac primò districte prohibet, atque interdict, ne Episcopi in Dio-
cesana Synodo, aut Generales in Capitulis
Generalibus, aut aliás quomodocumque re-
ducant onera Missarum celebrandarum, au-
x post idem Concilium imposta, aut in limi-
ne fundationis, sed pro his omnibus redu-
cendis, aut moderandis, vel commutandis,
ad Apostolicam Sedem recurratur, qua re
diligenter perspecta, id statuet, quod ma-
gis in Domino expedire arbitrabitur: Alio-
quin deductiones, moderationes, & com-
mutationes hujusmodi, quas contra hujus
prohibitionis formam fieri contigerit, om-
niō nullas, atque inanes decernit.
2. Deinde, ubi pro pluribus Missis etiam
ejusdem qualitatis celebrandis, plura stipen-
dia quantumcumque incongrua, & exigua
sive ab una, sive à pluribus personis collata
fuerunt, aut conferentur in futurum Sacer-
dotibus, Ecclesiis, Capitulis, Collegiis, Ho-
spitalibus, Societatibus, Monasteriis, Conven-
tibus, Congregationibus, Domibus ac locis
piis quibuscumque, tam sacerdibus quam Re-
gularibus, Sacra Congregatio sub obtestatio-
ne divini judicii mandat ac præcipit, ut abso-
lutè tot Missæ celebrantur, quot ad rationem
attributa eleemosynæ præscriptæ fuerint, ita
ut alioquin ii, ad quos pertinet, suæ obliga-
tioni non satisfaciant, quinimò graviter pec-
cent, & ad restitutio-
nem teneantur.
3. Id verò ut deinceps observetur ex-
clusus, Sacra Congregatio, eadem autho-
ritate, revocat privilegia, & indulta om-
nia quibusvis personis, Ecclesiis, ac locis
piis, tam sacerdibus, quam Regularibus
cuicunque Ordinis, Congregationis &

In-

De Sacrificio Missæ. Cap. II.

637

„ Instituti, quamecumque ob causam conce-
„ fa, quibus indulgetur, ut certarum Missa-
„ rum, vel Anniversariorum celebratione,
„ aut aliquibus collectis seu orationibus, plu-
„ rium Missarum oneribus in futurum fulci-
„ piendis satisfat.
„ 4 Ac similiter omne damnabile lucrum
„ ab Ecclesia removere volens, prohibet Sa-
„ cerdoti, qui Missam suscepit celebrandam
„ cum certa eleemosyna, ne eamdem Missam
„ alteri, parte ejusdem eleemosyna sibi re-
„ tenta, celebrandam committat.
„ 5 Præterea, ne in Ecclesiis, in quibus
„ onera Missarum in perpetuum imposita sunt,
„ Sacerdotes in eis, ut par est, adimplendis,
„ eo tepidiores, ac flegiores reddantur,
„ quid onera hujusmodi, cum nulla, aut
„ parva sunt utilitate conjuncta; statuit, at-
„ que decernit, ut pecunia, ac bona mobilia
„ Ecclesiis, Hospitalibus, Congregationibus,
„ Monasteriis, Conventibus, ac locis omni-
„ bus, tam sacerdibus, quam Regulari-
„ bus, atque illorum personis in futurum
„ simpliciter acquirenda cum onere perpetuo
„ Missarum celebrandarum, ab iis, ad quos
„ pertinet, sub poena interdicti ab ingressu
„ Ecclesiæ ipso facto incurrenda à die rea-
„ lis acquisitionis, statim deponi debeant pe-
„ nes adēm sacram, vel personam fide, &
„ facultatibus idoneam, ad effectum illa, seu
„ illorum pretium quamprimum investiendi
„ in bonis immobilibus fructiferis, cum ex-
„ pressa, & individua mentione onoris, quod
„ illis annexum reperitur: ac si eadem bona
„ immobilia auctoritate Apostolica deinceps
„ alienari contigerit, eorumdem pretium sub
„ eadem poena, ut supra, deponi, atque in
„ alis bonis stabilibus itidem fructiferis, cum
„ ejus onoris repetitione, atque annexione,
„ converti debeat.
„ 6 Ad hæc Sacra Congregatio, quibus-
„ vis Capitulis, Collegiis, Societatibus,
„ & Congregationibus, necnon omnibus,
„ & singulis Ecclesiæ, ac piorum loco-
„ rum, tam sacerdibus, quam Regularium
„ Superioribus, vel aliis, ad quos pertinet,
„ districte prohibet, ne in posterum onera
„ perpetua suscipiant Missarum celebranda-
„ rum, sacerdles quidem sine Episcopi,
„ vel ejus Generalis Vicarii, Regulares verò
„ sine Generali, vel Provinciali consenu-
„ & licentia in scriptis, & gratis conceden-
„ da: alioquin sacerdles, qui hujus prohi-
„ bitionis transgressor extiterit, ab ingressu
„ Ecclesiæ interdictus sit eo ipso: Regula-
„ ris verò, poena privationis omnium offi-
„ ciorum, quæ tunc obtinebit, ac perpetu-

subi-

DUBIA SUPER PRÆMISSIS DECRE-
TIS SACRÆ CONGREGATIONI
PROPOSITA.

265 S uper primo Sacra Congregationis
decreto de celebratione Missarum,
quo prohibetur, ne Episcopi in Dioceſa-
na Synodo, aut Generales in Capitulis Ge-
neralibus, vel aliás quoquomo, redu-
cant onera ulla Missarum celebrandarum,
aut post idem Concilium imposta, aut in
limine fundationis.
Queritur: Quid si legatum sit ita tenuer-
e, ut non sit, qui velit onus illi injunctum